U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. S. H. N.,** zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. OAM-379/ZA-ZA04-LE05-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2016, č. j. 29 Az 18/2015 – 101,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je původem z Íránské islámské republiky. Do České republiky přicestoval v roce 1997, přičemž nyní posuzovaná žádost je již osmou žádostí o mezinárodní ochranu. Meritorně se žalovaný zabýval žalobcovou čtvrtou žádostí ze dne 7. 9. 2005 (předchozí řízení byla zastavena z důvodu nedostatečné součinnosti žalobce se státními orgány), o které rozhodl tak, že mu mezinárodní ochranu neudělil, neboť tvrzení týkající se pronásledování z důvodu příslušnosti k politické straně Mashrute Khahan vyhodnotil jako nevěrohodné a jiné skutečnosti stěžovatel neuvedl. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí žalovaného ve stanovené lhůtě nijak nebrojil. Napadeným rozhodnutím žalovaný vyslovil nepřípustnost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění, a řízení dle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud předně nepřisvědčil tvrzení žalobce, že je osobou bez státní příslušnosti. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky. Povinnost návratu do země původu za účelem ztotožnění žalobce třemi svědky před tím, než mu může být vydán cestovní doklad, a skutečnost, že není veden v evidenci obyvatel, jsou dle krajského soudu pochopitelné vzhledem k žalobcově dvacetileté nepřítomnosti v zemi původu. Vysvětlení, že žalobce není uveden v evidenci obyvatel z důvodu nevykonání vojenské služby, nepovažoval krajský soud za přesvědčivé vzhledem k tomu, že Velvyslanectví Íránské islámské republiky disponuje občanským průkazem žalobce (byť bez fotografie), což jasně dokládá, že žalobce v evidenci obyvatel dříve veden byl. Krajský soud žalobci rovněž nepřisvědčil, že se nachází v situaci tvrzeného právního vakua. Svou situaci může řešit pomocí institutu dobrovolného návratu do země původu dle § 54a zákona o azylu. Cestovní průkaz totožnosti lze žalobci vydat na základě § 114 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v České republice a tím, že odmítá návrat do země původu, se sám vystavuje nebezpečí zbavení osobní svobody z důvodu maření soudního rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů krajský soud považoval odkaz na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva za irelevantní. Závěrem krajský soud konstatoval, že žalovaný se zabýval tím, zda se od jeho pravomocného rozhodnutí ve věci samé zásadně nezměnila situace v zemi původu, a neshledal žádnou vadu v procesním postupu žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se nezabýval několika podstatnými žalobními námitkami a napadený rozsudek trpí vnitřním logickým rozporem. Další vadu spatřuje v tom, že žalovaný se tvrzenou obavou ze ztráty státní příslušnosti v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Krajský soud nahradil právní posouzení žalovaného, aniž by však disponoval relevantními informacemi o nabývání a pozbývání občanství Íránské islámské republiky. Krajský soud rovněž nijak nereagoval na námitku týkající se povinnosti žalovaného posoudit možnost udělení doplňkové ochrany i v řízení zastaveném dle § 25 zákona o azylu.

[4] K věci samé stěžovatel uvádí, že to, že není občanem Íránské islámské republiky, je novou skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Že stěžovatel není veden v íránském registru obyvatel a že mu íránské orgány nemohou vydat cestovní doklady nutné k realizaci vyhoštění, bylo cizineckou policií zjištěno teprve v květnu 2014. Bezdomovectví je dle stěžovatele důvodem pro udělení humanitárního azylu nebo

doplňkové ochrany. Absence státní příslušnosti nadto zvyšuje nebezpečí jeho pronásledování z důvodu politického přesvědčení. Stěžovatel nemůže využít institutu dobrovolného návratu do země původu, neboť by zde byl perzekuován. Dle § 8 zákona o azylu se na řízení dle Úmluvy o právech osob bez státní příslušnosti použijí mechanismy řízení ve věci mezinárodní ochrany, což znamená, že situaci osob bez státní příslušnosti je třeba řešit v režimu zákona o azylu. Dle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kim proti Rusku musí členský stát postupovat tak, aby jednotlivec nebyl opakovaně sankcionován za nevycestování, pokud vycestování je z důvodu absence státní příslušnosti fakticky a právně neuskutečnitelné. Přijatelnost kasační stížnosti je dle stěžovatele dána, neboť došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí. Zdůrazňuje, že se jedná o stěžovatelovu osmou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž v předchozích řízeních byl výsledek azylové procedury pro stěžovatele negativní. Stěžovatel při podání nynější žádosti o mezinárodní ochranu čestně prohlásil, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky. Citovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva nelze na nyní posuzovaný případ aplikovat, neboť stěžovatel pochází z jiné země, má jiné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a nenachází se ve vyhošťovací vazbě. Humanitární azyl lze udělit pouze za mimořádných okolností. Žalovaný vyslovuje údiv nad tím, že stěžovatel opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice, když zároveň namítá nelidské a ponižující zacházení ze strany České republiky. Návrat stěžovatele do země původu nelze uskutečnit z důvodu benevolentního fungování azylového systému, které umožňuje opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*“. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti stěžovatel pouze cituje výše uvedenou judikaturu, aniž by svá tvrzení opřel o konkrétní argumenty, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[10] Postatou sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda správní orgán byl oprávněn zastavit řízení namísto toho, aby jej vedl a vydal ve věci meritorní rozhodnutí. Dle § 10a písm. e) zákona o azylu „[ž]*ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná*, [...] *podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*“. K zastavení řízení pak dochází podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

[11] Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit

pouze tehdy, uvedl-li žadatel „*nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.* [...] *Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*.“ V odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že „*1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Institut opakované žádosti neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).

[12] Stěžovatel namítá, že v jeho věci od podání poslední žádosti o mezinárodní ochranu vyvstala odůvodněná obava, že již není občanem Íránské islámské republiky. Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že se nejedná o novou skutečnost relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se ochranou osob bez státní příslušnosti neboli apatridů ve své předchozí judikatuře již několikrát zabýval. Vycházel přitom z definice uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publ. pod č. 208/1993 Sb.), dle které je uprchlíkem osoba, která kumulativně splňuje tři znaky: 1) je pronásledována; 2) pronásledování má specifickou intenci danou vymezeným motivem pronásledování; a 3) výsledkem tohoto pronásledování je ztráta ochrany ze strany země původu. A došel k závěru, že „[i] *v případě osob bez státního občanství, jejichž postavení je charakterizováno absencí efektivní ochrany de iure nebo de facto ze strany země původu, je však třeba, aby se jednalo o takovou ztrátu ochrany, jež je výsledkem kauzálního nexu pronásledování (tj. jednání vedoucího ke ztrátě ochrany) motivovaného azylově relevantním znakem (rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě). Jedině taková ztráta ochrany může uvést v chod mechanismy poskytnutí ochrany v rámci územního azylu. V případech, kde tento kauzální nexus chybí, sice může být zjevné, že se určitá osoba nachází objektivně v situaci absence ochrany ze strany státu původu, nicméně ochrana formou územního azylu jí nemůže být poskytnuta*“ (rozsudek ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 - 64, publ. pod č. 1659/2008 Sb. NSS, či usnesení ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Azs 38/2009 – 92, a ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Azs 57/2014 - 33). Stěžovatel netvrdí (a v řízení ani žádné takové skutečnosti

nevyplynuly), že by o státní příslušnost přišel z důvodu pronásledování motivovaného azylově relevantním znakem. Pouze uvádí, že zde existuje obava, že není občanem Íránské islámské republiky, což však není důvod relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

[13] Námitka, že ztráta státní příslušnosti povede ke zvýšenému riziku zájmu úřadů, které již stěžovatele dříve pronásledovaly pro jeho politické přesvědčení, nebyla uplatněna v žalobě, ač uplatněna být mohla, a je tedy nepřípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). Stěžovatel nadto svou námitku nijak nekonkretizoval, neodůvodnil ani nepodložil.

[14] Skutečnost, že v mezidobí došlo k dalšímu zhoršení stěžovatelovy bezvýchodné situace, neboť mu bylo opakovaně uloženo správní a trestní vyhoštění z důvodu pobytu na území bez povolení k pobytu a z důvodu spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, i to, že byl opakovaně umístěn do vyhošťovací vazby, v zásadě souvisí s nelegálním pobytem stěžovatele v České republice. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26). Podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění může vést k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 odst. 1 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS). Novou skutečností relevantní pro udělení mezinárodní ochrany tak nemůže být to, že stěžovateli již bylo několikrát uloženo vyhoštění a byl vzat do vyhošťovací vazby. Odkaz stěžovatele na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kim proti Rusku ze dne 17. 7. 2014, č. 44260/13 (dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva na http://hudoc.echr.coe.int/), je třeba odmítnout jako irelevantní. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí o nepřípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze posuzovat důvodnost trvání zajištění ve vyhošťovací vazbě, neboť se jedná o jiný předmět řízení. V obou řízeních se rovněž posuzují zcela odlišné faktory, přičemž existence zajištění nemůže mít vliv na udělení či neudělení mezinárodní ochrany.

[15] K implementaci Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již také vyjádřil a došel k závěru, že nelze souhlasit s tvrzením, že by se osoby bez státní příslušnosti nacházely kvůli českým právním předpisům v pasti či bludném kruhu. Dle § 114 zákona o pobytu cizinců na území České republiky policie vydá cestovní průkaz totožnosti na žádost cizince za účelem jeho vycestování v případě, že nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem. Vycestování stěžovatele do Íránské islámské republiky je tedy administrativně uskutečnitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 112/2014 – 66).

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že tvrzení stěžovatele o jeho státní příslušnosti v průběhu správního řízení byla značně rozporuplná. Zatímco zástupkyně stěžovatele před zahájením řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. před podáním žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 1 zákona o azylu, ve znění do 17. 12. 2015, tvrdila, že

íránské orgány stěžovatele nepovažují za svého občana, a ten je tedy osobou bez státní příslušnosti, stěžovatel ve své žádosti uvedl, že je íránské státní příslušnosti, a na výslovnou otázku žalovaného reagující na podání zástupkyně uvedl, že „[m]*uži, kteří byli v Íránu na vojenské službě, jsou zaneseni v registru jako občané. Já jsem ale na vojně nebyl, a tak mi na íránské ambasádě řekli, že nejsem zapsaný, ne, že nejsem občan*“. Dne 18. 8. 2014 navíc provedl čestné prohlášení o totožnosti, ve kterém uvedl, že je íránské státní příslušnosti. Stěžovatel tedy v řízení o udělení mezinárodní ochrany netvrdil, že pozbyl státní příslušnost, naopak několikrát zdůraznil, že je občanem Íránské islámské republiky.

[17] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu existují v řízení o udělení mezinárodní ochrany dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o mezinárodní ochranu. Jedině žadatel nejlépe ví, z jakých důvodů žádost o mezinárodní ochranu podává. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, nemá správní orgán v podstatě o čem rozhodovat (srov. rozsudky ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65). Žadatele o mezinárodní ochranu tedy stíhá povinnost uvést skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát správnímu orgánu příležitost, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32). Výjimkou z tohoto pravidla jsou dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016 – 31 (kterým soud reagoval na nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16) pouze případy, kdy se jedná o skutečnosti, jejichž nezohledněním by mohlo dojít k porušení čl. 43 Listiny základních práv a svobod, resp. zásady *non-refoulement*, tyto skutečnosti v době správního řízení již existovaly a žadatel je, přestože mu musely být známy, neuplatnil z ospravedlnitelných důvodů. Vzhledem k tomu, že skutečnosti týkající se ztráty státní příslušnosti nejsou z důvodů uvedených v odst. [12] relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, není dán důvod pro aplikaci výše uvedené výjimky z povinnosti tvrzení stíhající stěžovatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak neporušil žádná procesní ustanovení, když se skutečnostmi týkajícími se ztráty státní příslušnosti stěžovatele v napadeném rozhodnutí nezabýval. Napadené rozhodnutí by sice působilo přesvědčivějším dojmem, kdyby žalovaný připojil stručnou úvahu, proč tyto skutečnosti, které mu byly objektivně známy, nepokládal za relevantní, avšak to, že tak neučinil, nebylo v daném případě pochybením majícím dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] V nyní posuzované věci se soudní přezkum zabýval pouze tím, zda žalovaný správně posoudil stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu, a to zejména z důvodu neexistence nových skutečností relevantních z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud (ani krajský soud) se tedy námitkami brojícími proti neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany nemůže zabývat, neboť směřují proti věcnému posouzení, které však žalovaný v nyní posuzovaném řízení neprovedl a provést neměl.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[21] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 2 Azs 175/2016 - 32, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Ustanovenému advokátovi nenáleží odměna za úkon spojený s nahlížením do spisu a studiem spisu u Nejvyššího správního soudu, který ustanovený advokát provedl dne 14. 9. 2016 od 13:10 hod. do 13:35 hod. Tuto činnost nelze považovat za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejblíže prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu, nýbrž za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil; nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním např. trestního spisu dle citovaného ustanovení advokátního tarifu, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40, či ze dne 28. 1. 2016, č. j. 9 Ads 265/2015 – 13). V daném případě však ustanovený zástupce úkon neprovedl na počátku řízení, nýbrž až po podání doplnění kasační stížnosti, a po nahlédnutí do spisu neučinil žádné další podání ve věci. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu